

Ábyrgðarblaðsgrönni: Jan Múller
Fyrirakssgrönni: Kristján Dahl
Lögmyndanir: Kaimar Lindenskov

Bláblökk: Randi Jacobsen - Dagur
Joensen - Tórfinn Smith
Hilmar Jan Hansen -
Jóhannes Eldesgaard

Útgevari: P/Í Sosialúrín
Útseting: P/Í Sosialúrín
Prent: P/Í Pressan 1981

Bústaður: Argjavegi 28
Argjum
Símanúmer: 11820

Postað: Postsmoga 76
110 Tórshavn
Símanúmer: 14720

Góða ólavsøku

Í dag og í morgin verður tjóðardagur føroyinga, ólavsøkan hildin í høvuðsstaðnum. Ikki hava veðurgudarnir verið blíðir við okkum, nú teir hava lovað bæði regn og kavaelning. Vit eru so von at harta veðurmenninar, tá teir lova gott veður, og tað ikki heldur. Nú teir hava lovað ringt ólavsøkuveður og hvør veit, kanska tað ikki heldur. Gævið so varð. Tí er tað nakað, sum føroyingurin hevur uppiborið í hesum sváru tíð, so er tað gott veður. Sól og summar hevði uttan íva kunnað havt sera positivt árin á fólk flest, sum kenna sviðan av kreppuni.

EINS og undanfarin ár er hópurin av tiltøkum at fara til á ólavsøku. Har er nakað fyri øll. Eisini Sosialúrín fer at fylgja við teim ymsu tiltøkunum á ólavsøku og fara vit so at umrøða nýkur av teimum í blaðnum leygardagin. Har verður mangt at triva í eitt nú konsertir av ymsum slag, kappróðurin, fótbóltur, framsýningar, gudstænasta og ikki minst ólavsøkuroða lógmans.

HETTA er fyrstu ferð í føroyskari pol-

itiskari søgu, at ein kvinnuligur lógmaður heldur ólavsøkuroða. Sosialúrín hevur í dag samrøðu við lógmann um nakrar av teimum spurningum, sum

leika mest á í samfelagnum, serliga hetta um fólk eru við at missa vónina, um nakað er at liva fyri í hesum kreppurakta samfelagnum.

Tíðindablaðið Sosialúrín roynir so eisini at gera sítt til fyri at gera ólavsøkuna fjølbroytta og áhugaverða. Hetta gera vit við teirri afturvendandi framsýningini í Smíðjuni í Lítluvík við tekningunum hjá Óla Petersen. Vónandi fara nógvir ólavsøkugestir at leita sær innar í ta sera hugnaligu Smíðjuna, sum tykist at vera sera vælegnað til smærri framsýning og tiltøk. Tað er henda ólavsøkan eisini eitt gott prógv um, tí har verða ikki færri enn trý ymsk tiltøk í Smíðjuni á ólavsøku. Umframt tekningarnar hjá Óla Petersen er eisini ein framsýning við fotomýndum frá Sanatorionum í Hoydølum. Harafrat fara nýkur og so at sýna fram sjónleik har. So ikki kann sigast annað enn, at Smíðjan er vorðin sannur mentanarmiðdepil á ólavsøku.

VIT á blaðnum fara at ynskja øllum eina góða ólavsøku. Blaðið kemur út aftur leygardagin við nógvm og góðum tilfari. Lýsingar til leygardagsblaðið skulu vera okkum í hendi í seinasta lagi friggjadagin á middegi. Góða ólavsøku.

Sverre Midjord, tingmaður:

Ov nógvt tosað - ov lítið gjørt

-Tað verður tosað ov nógv, men virkað ov lítið. Tað gongur framvegis bara niður á bakka. Ov lítið sjónligt er í teimum tiltøkum, sum landsstýrið sigist at gera. Tað má eisini vera bankunum greitt, at tey, sum hava flutt peningin av landinum, fara ikki at flyta teir heimaftur, fyrr enn broytingar verða gjørdar, sum skapa trygg og livilig kor aftur her á landi skrivar Sverre Midjord, tingmaður m.a. í greinini.

Tað er eingin loyna, at Javnaðarflokkurin til seinasta lótingsval legði hart út og segði, at vit vildu fáa samfelagshjólina aftur í gongd. Samfelagið var jú steðgað upp, og nakað skuldi gerast. Vit vunnu valið og fóru í samgongu við Fólkaplokkinn, og sjálvandi settu vit út í kortið, eftir teimum vallyftum, sum vit høvdu givið. Men skjótt kom fram, at hetta var ikki so einfalt sum ein skuldi hildið. Veruleikin er tann, at tað, sum stóð fyri framman, var ikki tespuligt, og upptøkan bleiv eisini har-
eftir.

Tað blivu tung tøk, sum skuldu takast og tey vórðu tikin saman við Fólkaplokkinum, men tó nakað sjónligt til bata er

enn ikki komið í eygsjón. Tað hevur tíværri heldur gingið hinvegin.

Vit standa enn í sama stað, vit eru ikki komnir í gongd. Tað setur einki í gongd við at hækka avgjöld og skatt. Vit eiga heldur at fara hinvegin, tí tað má vera eitt mark fyri, hvussu nógv vit kunna krevja av okkara borgarum, teimum, sum enn hava eitt livibreyð at fara til.

Tað er greitt, um vit ikki gera tað liviligt aftur, og tað er við at seta tiltøk í verk, sum skapa arbeiði, tey sum so koma í arbeiði aftur, vilja so gerast før fyri at gjalda til tey, ið av ymskum orsøkum einki hava. Um vit ikki gera nakað her og nú, so verður ein galin endi.

Ov nógvt tosað

Eg meti, at tað verður tosað ov nógvt, men virkað ov lítið. Tað gongur framvegis bara niður á bakka. Ov lítið sjónligt er í teimum tiltøkum, sum landsstýrið sigist at gera. Tað má vera bankunum greitt, at tey, sum hava flutt peningin av landinum, fara ikki at flyta teir heimaftur fyri enn broytingar verða gjørdar, sum skapa trygg og livilig kor aftur her á landi.

Tað tá eisini frættist, at tann stuðul, sum tey arbeiðsloysu fáa og sum i veruleikanum er litil og eingin, at hann nú skal roknast av tí, sum tey hava vunnið teir seinastu mánaðirnar, so vil tað siga, at tey fáa einki, tí tey flestu, sum eru undir skip-

sær ein góður tanki, men umstøðurnar eru broyttar, og skulu nú broytingar gerast, mugu tær bliva viltfevnandi og til frama fyri tey, sum undir hesa skipan koma.

Tað má eisini vera soleiðis, at aðrenn farið verður til verka, má tann uppá forhond tikna mótstøða verða lögð niður og arbeiðið má verða fram ímóti eini tryggari skipan fyri øll tey sum skulu lata til og ikki minni tann og tey, sum koma at gera brúk av skipanini.

Stavnhaldið er arbeiði

Men stavnhaldið má og skal verða at skipa soleiðis fyri, at arbeiði verður til flest møgular hendur, bæði á sjógv og landi. Tað gagnar samfelagnum best, og tað verður somuleiðis stuðul til tey, sum eru tilknýtt arbeiðsloysisskipanini.

Vit hava á lótingi við stórum meiriluga strokið skul hjá ymskum almennum stovnum. Tað má væl eisini verða ein stórir meiriluti á lótingi fyri at gera tað liviligt aftur og fremja tiltøk, sum bera á tað borið.

Arbeiðsloysistrygging skal verða ein stuðul, men stavnhaldið skal vera arbeiðsskapandi tiltøk og arbeiði til allar hendur bæði á sjógv og landi.

Tað er og verður stavnhaldið.

Sverre Midjord

anini hava ongar pengar vunnið, og so vil tað aftur siga, at tey einki fáa.

Var tað ætlanin við hesi skipan. Eg meti, at tíðin er komin hartil, at samfelagið veruliga endurskoðar skipanina, og letur til hana ta upphædd, sum er neyðug, fyri at tey sum eru undir henni, ikki skulu kenna seg svikin. Kann tað ikki latast til skipanina, so má og skal samfelagið seta hjólina í gongd, so at arbeiðið aftur verður til so nógvar hendur sum gjørligt.

Samarbeiði

Nú frættist at fakfelagsrørslan hevur havt fundir um eina umskipan av arbeiðsloysistryggingini. Tað er at vóna, at her

verður lagt upp til eitt positivt samarbeiði, har allir partar verða hoyrdir og uttan skuldsetingar fyri hvør ið hevur ábyrgdina av tí, sum farið er fram. Tað má heldur vera soleiðis, at hugsað verður um tann, sum er taparin, og her eiga allir partar at leggja sítt til.

Skipanin bleiv framd í skundi og tí hevur hon eisini, sum er komið fram, brek, ið mugu rættast. Tað vóru arbeiðsmarknaðarpartarnir, sum lögdu stóði til hesa skipan, og tá varð fort fram, at bert teir skuldu umsita hana. Lótingið skuldi ikki blanda seg uppi.

Hetta at fyriskipa eina arbeiðsloysistrygging og sjálvi standa fyri henni, hava ábyrgd, er í sjálvum